

Szaggatott ritmusok

*Egy megszakadt kör
szétszakadt íve vagyok.
Egy szanaszét-szobor
dirib-darabja.
Egy szétszaggatott szó
elhallgatott véleménye.
Oly erő, amit egy éles szablya
megszakított.*

*Mintha tű-hegyeken,
mezítláb.
Ezért fáj közömbös
közelséged, Titok.*

BELLA ISTVÁN fordításai

ANDREJ BLATNIK

A dobos ütése

Abban a pillanatban, amikor az ütő a dobhoz közelít, úgy látszik, hogy minden el van veszve; nézd, a szaxofonos túl korán vesz levegőt, és rosszkor fogja megfújni, a kontrabasszista fiú úgy áll ott, mintha a hangszer egyszer csak egy darab bottá válna a kezében, a trombitás kidülledt szemmel arra a piros sportkocsira gondol, amely majdnem elütötte hároméves korában, amikor hirtelen kiszakította magát anyja kezéből, és átszaladt az úttesten, a zongorista tekintetével pásztázza a billentyűzetet, egyik végétől a másikig, úgy látja, hogy összegörbödött, a két vége egymásba hajlott, mintha az ördög a billentyűk alá gyűjtött volna, az énekesnő is szorult helyzetben van, meglazult a harisnyagumija, és tudja, hogy nem képes többre, mint hogy tompán behörögjön a mikrofonba, ha egyáltalán eléri még, mert bármelyik pillanatban felborulhat, az emberek hamarosan az érintetlen fogásokra ejtik az evőeszközt és a pincért keresik tekintetükkel, a főpincér a fejéhez kap, a portás a teljes kudarc láttán körmönfont udvariassággal fogja ingatni a fejét, sajnos, mára minden helyünk foglalt, mégis, a kiváló cég mégis dobra kerül; szerencsére a dobos az utolsó pillanatban lelassítja az ütést, az ütő finoman ér a dobhoz, és mindenki úgy kezd játszani, ahogy kell, az énekesnő is megragadja a mikrofont és rázendít, mint egy csalogány, győzelem, a vendégek elégedetten csörömpölnek az evőeszközzel, holnapra is foglaljon nekünk asztalt, kérem, súgják a főúr fülébe, nagyon kellemes a zene, eljövünk, hogyne, biztosan jövünk.

REIMAN JUDIT fordítása

Szaggatott ritmusok

*Egy megszakadt kör
szétszakadt íve vagyok.
Egy szanaszét-szobor
dirib-darabja.
Egy szétszaggatott szó
elhallgatott véleménye.
Oly erő, amit egy éles szablya
megszakított.*

*Mintha tű-hegyeken,
mezítláb.
Ezért fáj közömbös
közelséged, Titok.*

BELLA ISTVÁN fordításai

ANDREJ BLATNIK

A dobos ütése

Abban a pillanatban, amikor az ütő a dobhoz közelít, úgy látszik, hogy minden el van veszve; nézd, a szaxofonos túl korán vesz levegőt, és rosszkor fogja megfújni, a kontrabasszista fiú úgy áll ott, mintha a hangszer egyszer csak egy darab bottá válna a kezében, a trombitás kidülledt szemmel arra a piros sportkocsira gondol, amely majdnem elütötte hároméves korában, amikor hirtelen kiszakította magát anyja kezéből, és átszaladt az úttesten, a zongorista tekintetével pásztázza a billentyűzetet, egyik végétől a másikig, úgy látja, hogy összegörbödött, a két vége egymásba hajlott, mintha az ördög a billentyűk alá gyújtott volna, az énekesnő is szorult helyzetben van, meglazult a harisnyagumija, és tudja, hogy nem képes többre, mint hogy tompán behörögjön a mikrofonba, ha egyáltalán eléri még, mert bármelyik pillanatban felborulhat, az emberek hamarosan az érintetlen fogásokra ejtik az evőeszközt és a pincért keresik tekintetükkel, a főpincér a fejéhez kap, a portás a teljes kudarc láttán körmönfont udvariassággal fogja ingatni a fejét, sajnos, mára minden helyünk foglalt, mégis, a kiváló cég mégis dobra kerül; szerencsére a dobos az utolsó pillanatban lelassítja az ütést, az ütő finoman ér a dobhoz, és mindenki úgy kezd játszani, ahogy kell, az énekesnő is megragadja a mikrofont és rázendít, mint egy csalogány, győzelem, a vendégek elégedetten csörömpölnek az evőeszközzel, holnapra is foglaljon nekünk asztalt, kérem, súgják a főúr fülébe, nagyon kellemes a zene, eljövünk, hogyne, biztosan jövünk.

REIMAN JUDIT fordítása

SLAVKO GRUM

Külvárosi büntény

Zuhog az eső, veri az éjbe fordult ablakokat, kipp-krropp, pörögnek a cseppek az ereszcatornában. Álmosan csordogál a víz az utcán. Minden alszik, alszanak a város lakói. Itt-ott még felvillan egy ablak, valaki leül az ágy szélére, de mindenkit lefoglal az álom, csukott szemhéjjal tesznek-vesznek.

Valaminek mégis történnie kell, bizonyos dolgoknak meg kell történniük. Benne van a levegőben. Fullasztó, párás az éjszaka. Voltaképpen senki sem alszik, csak azon van, hogy elaludják.

A szobákban kósza zörejek riogatnak. Zenóbia varrónőnél már az este rágni kezdte a fát a szű, amit néhol halálórának is neveznek. A kövér házmesterné a huszonnyolcból kétszer is hallotta, hogy az udvaron ledől a farakás.

A házak egészen ferdén hajolnak az utca fölé.

A Tímár utca végén léptek visszhangzanak. Halkan, vészjóslóan bontakoznak ki az éjszakából. Nem közönséges léptek, van bennük valami ijesztő. Most már jól kivehetően hallani: sántít! Otrombán, semmire sem ügyelve, akár a legnagyobb nappali zajban, beleront a csöndbe. Egyre közelebb, közelebb és közelebb jön. Titokzatossága végigsöpör az utcán. Határozott célja van, ez biztos, valami szörnyűséget forralhat, hogy ilyen eltökélten halad előre.

A virrasztók felvetik fejüket, visszafojtják lélegzetüket. Az ágy szélébe kapaszkodnak. Hirtelen mindenki megdermed a gondolatra, hogy egyszer csak megáll, felfüggeszti lépéseit és –

És aztán, mi lesz aztán? Az abbamaradt lépések fönnakadnak az utca fölött, nem mozdulnak tovább. Egész éjjel ott függenek majd, és velük együtt kell virrasztani.

Most – valóban – megállt. Valamit biztosan forral, valami borzalmasat kell hogy –

Az utcán a csönd zümögő gömbbé sűrűsödik. És terjed, egyre csak terjed. Az ablakokat feszegeti. Ó, Istenem –!

Elindult, ismét belevésve magát az utcába. A virrasztók fellelegzenek, hanyatt dőlnek. Eső, kipp-krropp. Elengedik az ágy szélét. Álomba merülnek. Időnként feljajdulnak, és újra álomba zuhannak.

A kövér zöldségeskofa, aki reggel jött meg a piacról, a kapuban kiejtette kezéből a szatyrot: szemközt a negyediken, a francia nő, Mária!

Ajtócsapkodás, lábdobogás a lépcsőházban. A felborult szatyor körül csödület. Egy szál ingben, mosdatlanul állnak. Négy sebet ejtett rajta. Csak balta lehetett!

A padlásról leviharzik az írrok, hálósapkában, fuvolával a kezében. Tudakolja, mi történt. Megvetően néznek rá, mert még nem tudja, senkinek sincs kedve elmagyarázni. Megszégyenülten félreáll, be kell érnie a hozzá érkező hangfoszlányokkal.

Titokzatos dolgokat tudnak a büntényről. Az asztalos, aki részegen jött haza reggel, látta, hogy az üres építkezésen elegáns idegen szállt ki egy kocsiból, köpenyben és cilinderben. A pincében lakó kintornásnak az éjszaka megszökött a majma.

Különféle dolgok vannak. És minden, ami lehetséges, még benne rejlik a gyorsan múló jövőben. Az ügyvéd cselédje azt olvasta gazdája újságjában, hogy hamarosan háború lesz.

(1927)

REIMAN JUDIT fordítása

EDVARD KOCBEK

A hold fényudvarával

*Mellettem öltek meg egy embert.
Volt anyja, aki a világra hozta,
apja, aki játékot szerkesztett neki,
fivérei, egy kópé bácsikája,
játársótárs, egy copfos, szőke lány,
volt kis szekere, kicsi falova,
álmokkal pingált ládikója,
az éren halfogó helye.*

*Fürge léptekkel sietett felém,
levegőért kapkodva ért utol,
megálltunk, mint az ismerősök,
a kezében kalitka madarakkal,
s a hosszú útra élelem,
levél zsebében, három völgygel odébb a címzett,
foga közt zengő szájharmonika,
mindjárt, mindjárt meghallom a hangját.*

*Csend üli meg az égi tereket,
hársfák sűrű lombjába fül a szél,
öreg stelázsín almák illatoznak
s az ajtó felé fordul a kenyér,
ő már belémlopózkodott csendesesen.
És búcsúzkodni kezdtem a világtól,
boldogtalan szív sötét ablakán
beragyogott a hold fényudvarával.*

Sötétség

*Az, aki velem játszik,
a szemem bekötötte,
megforgatott a szívem körül,
olyan vagyok, mint egy bolond hold,
mely elvesztette a napot.*

*Kurjongatok és táncolok
kapkodva, törve-zúzva,
nem tudom abbahagyni,
keresem ellentéteimet
és nem találom.*

*Az, aki velem játszik,
ledöntötte az égtájakat,
céljaimat összezavarta,
szétzilálta a távlatokat
és jót mulat velem.*

*Kurjongatok és táncolok
kapkodva, törve-zúzva,
nem tudom abbahagyni,
Ptolemaiosz és Galilei
köreit kell egymásba kötnöm.*

*Nézd, a sötétség tengelye vagyok,
játszi kinyilatkoztatása.
Keress meg, csillagász,
olyan lencséd még sose volt,
mint ez a mai éjszaka.*

Holdfény

*Hajnalig imbolyogva
járok a holdfény mélyén,
zöld és ruhátlan testek
hevernek szerteséjjel,
oszlopos templomukkal
együtt tengerbe süllyedt
márványszobrok, kiket most
kiemeltek, és koszorút
tartó karjukat, fejüket
letépte a horgony.*

*Tudom, bűvár vagyok, kit
az esztelen történelem
mélyére leküldtek,
lomhán ellenszegül a víz,
a hínárok befonnak,
szállnak alá a dolgok,
rezseg az elmerült világ,
áldozatok egy arénában,
szarkofágjába hanyatlik egyre
a beomlott égbolt.*

*Hajnalig imbolyogva
járok a holdfény mélyén,
zöld és ruhátlan testek
hevernek szerteséjjel,
a roppant rend kibillent,*